

Stanislav Harant, 35 rokov, Čadca

KUVIK

Toho roku bol záver leta mimoriadne teplý. Vzduch voňal grilovaným mäsom, pivom, hudbou, trávou a chuťou do života. Pred nákupnými centrami postávali skupinky prevažne mladých ľudí, popíjali rôzne alko, aj nealko nápoje, fajčili a snažili sa spraviť aspoň nejakú dobrú fotku, ktorá by sa dala zavesiť na jednu z mnohých sociálnych sietí. Hoci Slnko už minimálne hodinu odpočívalo za obzorom, stále rozpálený asfalt nútil chodcov žabky nosiť aj takto neskoro podvečer.

Kúsok za mestom, kde hromadnú šed' panelákov začali striedať rodinné domčeky s malými, ale vzorne upravenými záhradkami, stál v dokorán otvorených vchodových dverách Tibor, počúval zvuky tichého, teplého večera a popíjal fľaškové pivo. Svrčky sa bez zábran predbiehali v snahe o čo najhlasnejší tón, vánok šuchotal lístím v okrasných drevinách, z podaktorého domu sa ozýval smiech alebo ticho pustené rádio. Dokonalý letný večer.

Keď zakuvikal kuvik, Tibora strhlo.

„Fuj, kurva krpatá“, zašomral a odpľul si smerom k breze, ktorá stála v úplnom rohu záhrady a robila tak tieň hojdačke, na ktorej zvykla Tiborova žena Soňa čítať knihy. Rýchlo dopil zvyšok piva, ešte raz si odpľul a pobral sa dnu do domu. Soňa stála v kuchyni, šikovne utrela posledný tanier a odložila ho do linky.

„Čo sa deje, Tibi? spýtala sa, keď videla manželov zamračený pohľad.

„V záhrade škrieka kuvik“.

„A?“ Spýtavo zdvihnuté obočie dávalo jasne najavo fakt, že Sonina babka zomrela príliš skoro na to, aby stihla svojej vnučke porozprávať príbehy z čias dávno minulých, o vodníkoch, svetlonosoch a podobných mátochách, ktorými si kedysi ženy z neďalekej dediny krátili čas pri driapaní peria.

„Hovorí sa, že keď niekde zaspieva kuvik, tam niekto čoskoro zomrie“.

Soni myklo kútikom úst. „Ach tak. Takže to potom ľudia zomierajú iba na dedinách a samotách pri lese? Pretože pochybujem, že niekde v Petržalke alebo na Solinkách, keď to nejaký feťák preženie s dávkou, priletí sova z Kysúc alebo Oravy a kuviká, aby pohrebná služba vedela, že si treba ráno privstať“.

„Jasné, že nie“. Tibor sa pousmial. „Je to len nejaká blbá povera, ale aj tak, keď to znenazdajky zahučí človeku u susedov, je to blbé!“

„A keby to aj bola pravda, kto by bol asi tak na rade? Stará Ivorka?“

„Možno hej, má už skoro osemdesiat, bez pomoci už takmer nechodí. Vlastne som ju už skoro dva týždne nevidel“. Tibor podišiel k chladničke, otvoril ju a s pohľadom stále upreným na ženu nahmatol druhé pivo. Nebol to problém, nakoľko okrem základných potravín ako maslo, vajcia, saláma alebo mlieko v nej toho veľa nebolo. Hypotéka, ktorú bolo treba splácať ešte dvanásť rokov mnoho priestoru na luxus neposkytovala.

„Alebo spiťák Petrek“, nadhodil zamyslene, z linky zobral príborový nožík, rutinovaným pohybom ho zaprel o zohnutý ukazovák a vrchnák fľaše zasyčal a povolil.

„Už roky pije ten najlacnejší humus, vôbec by som sa nedivil, kebyže mu pustia orgány a skončí dolu ksichtom kdesi v jarku. Popríklad ten divný chalan, čo býva vedľa Tomíkovcov. Chodí zmaľovaný, chudý je jak smrčka po liposukcii a tá hudba, čo mu znie koľkokrát zo slúchadiel by dohnala k samovražde aj Billa Gatesa. Nejedem raz som chcel na našej breze odrezať tie spodné konáre, až ho tam niekedy nenájdeme ráno visieť namiesto prádla!“ Schuti sa napil.

„Tak dost! Aj s konšpiráciami o mŕtvych susedoch, aj s pivom! Ráno treba zaviesť Tomáška na tréning, zabehnúť do čistiarne po tvoj oblek a kúpiť čosi na grilovanie. Cez víkend príde segra s Jurajom a nemienim chodiť po obchodoch na poslednú chvíľu. Treba sa nám poriadne vyspať a nie rozmýšľať nad nejakým vtákom, ktorý nosí podľa rečí našich starých materí smrť!“

Tibor sa ešte raz rýchlo napil, pokýval hlavou a poloprázdnu fľašu položil na stôl. Inštrukcie boli jasné.

„Ale aj tak“, nadhodil, „ak niekto v okolí v blízkom čase zomrie, dáme malého tvojej segre a skočíme na večeru. Samozrejme, že ju platíš“, zasmial sa, vyhol sa buchnúť do chrbta, schmatol zo stola odložené pivo a kým zmizol v kúpeľni, na jeden záťah ho dopil.

„Zmrd malý, zasraný!“

Tibor vstal z hojdačky, nedojedený kus kuracieho mäsa zabalil do hliníkovej fólie a pobral sa spratať záhradný stôl. V košíku zo dva krajce chleba, tácka s nakrájanou zeleninou, fľaša minerálky a grilovacie kliešte. Všetko ostatné už Soňa umývala v kuchyni. Jej sestra s manželom asi pred polhodinou odišli a zobrali so sebou aj dobrú náladu.

Malá sova, ktorá svojim strašidelným húkaním posledné dni narúšala teplé večere si nedala pokoj ani dnes. Počas celého posedenia sa jej spev niesol spoza hlavnej, príjazdovej cesty, za ktorou šumela rieka a vnášala do Tiborovej, inak kludnej povahy nervozitu. Teraz, keď švagrovci odišli a záhrada sa ponorila do ticha, znelo húkanie mimoriadne ponuro, takmer až naliehavo.

Tibor zobral zeleninu, pod pazuchu si strčil minerálku, do ruky vzal kliešte a vykročil smerom k vchodovým dverám.

Tlak v hrudníku prišiel tak náhle, že ho spočiatku prikladal vzrastajúcej nervozite. Bolesť mu vystrelila do ľavej ruky s nečakanou intenzitou, tácka so zeleninou vypadla a rozsypala sa po čerstvo pokosenom trávniku. Studený pot mu zalial čelo aj chrbát, až mal pocit, akoby zmokol. Stratil rovnováhu a aby nespadol, kľakol si na pravé koleno, rukou s kliešťami sa snažil podoprieť. Pred očami sa mu roztancovali žlté machule.

Kuvik, sediaci na spodnom konári brezy zakuvikal. Iba raz, tlmene, bez emócií.

Vtedy Tibor pochopil.